

udvalg, og henstillede, at den kinesiske Delegerede ikke insisterede paa at stille Forslaget til Afstemning. Den kinesiske Delegation gik ind herpaa, men forbeholdt sig at forelægge Forslaget paa Konferencen.

Begrænsning af Materiellet.

Diskussionen drejede sig ligesom ved 1. Behandling om, hvorvidt man skulde opstille en direkte Begrænsning eller søge den opnaaet gennem en Begrænsning af Budgetterne. Præsidenten konstaterede, at der herskede et enstemmig Ønske i Udvalget om at begrænse Krigsmateriellet, men at ingen af de foreslaaede Løsninger kunde vinde et Flertal. De Forenede Staters Regering havde imidlertid anbefalet et Forslag om Offentliggørelse med Hensyn til Udgifterne, hvilket i Øjeblikket maatte anses for det yderste, der kunde naas Enighed om. En Resolution herom vedtoges med 22 Stemmer mod 2 (Kina og Sovjetunionen), Tyskland afholdt sig fra at stemme, og den tyske Delegerede mindede om, at den tyske Regering aldrig vilde acceptere en Afrustningskonvention, hvis denne ikke førte til en virkelig Reduktion af Rustningerne paa alle Omraader.

Sømililitære Rustninger.

Udvalget vedtog at udsætte Diskussionen om Begrænsning af de sømililitære Rustninger, efter at de forskellige interesserede Staters Delegerede havde udtalt, at deres Undersøgelser og Overvejelser af Spørgsmaalet endnu ikke var afsluttet.

Kontrol.

Det fra fransk Side under 1. Behandling fremsatte Forslag gav ogsaa under 2. Behandling Anledning til stærkt divergerende Udtalelser. Frankrig vilde nu omarbejde Forslaget og tilstille Formanden det inden Udvalgets næste Møde.

Det tyrkiske Forslag.

Tanken i det tyrkiske Forslag var, at alle Stater skulde have lige store Fredsstyrker. Forslaget blev taget tilbage for eventuelt at forelægges Konferencen.

Mødets Afslutning.

Udvalget besluttede at udsætte Behandlingen af de andre Punkter paa Dagsordenen. Præsidenten skulde fastsætte Datoen for det næste Møde, og de interesserede Flaademagter skulde opfordres til at underrette ham om Forløbet af deres Forhandlinger. Det besluttedes endvidere ikke at afgive nogen Betænkning førend 2. Behandling af Konventionsudkastet var afsluttet. (De paa Mødet ved 2. Behandling vedtagne Artikler af Konventionsudkastet er optaget i den almindelige Beretning om Folkeforbundets Virksomhed A. 6. 1929.)

Tyske Delegationens Erklæring.

Forinden Mødet afsluttedes, afgav den tyske Delegerede en almindelig Erklæring, hvorved han anerkendte, at Udvalget med Hensyn til de sømililitære Rustningers Begrænsning havde gjort en opmuntrende Begyndelse, men efter hans Mening stillede Forholdet sig ganske anderledes for de landmilitære Rustningers Vedkommende, hvor de væsentligste Spørgsmaal ikke vilde blive inddraget under Konventionen. En saadan Konvention vilde være en Illusion, som den tyske Regering ikke kunde acceptere. Udvalgets Flertal maatte derfor tage Ansvar for Konferencens Forberedelse. Forhaabentlig vilde Regeringerne give deres Delegerede til Konferencen saadanne Instruksur, der tillod en virkelig Begrænsning af Rustningerne.

Formanden mente, at det var for tidligt at udtale sig om Værdien af det Arbejde, der var udført, eller om Konferencen.

Sovjetunionens Delegeredes Erklæring.

Sovjetunionens Delegerede hævdede, at Mødet havde været negativt, og at det ingen Nytte var til at sammenkalde Udvalget paany. Konferencen burde hurtigst sammenkaldes, og forhaabentlig vilde Folkene lægge Pres paa deres Regeringer, saaledes at de modificerede deres Stilling paa Konferencen.

Formandens Erklæring.

Formanden (Politis i den syge Formands Sted) resumerede Udvalgets Arbejde. Efter hans Mening var man nu meget nærmere Løsningen af de store Problemer, hvoraf den internationale Konvention afhænger. Tilliden var blevet forøget, og Udvalget havde derfor kunnet løse en Række Spørgsmaal. For at bedømme Betydningen af Arbejdet, maatte man ikke udelukkende se paa de vedtagne Tekster, men man maatte ogsaa tænke paa den Atmosfære, Diskussionen havde skabt. Mange af Forslagene havde været besjælet af de højeste Idealer, men var ikke blevet vedtaget, fordi man mente, at de ikke kunde bringes til praktisk Udførelse. Hovedindtrykket var, at Spørgsmaalet om Rustningernes Indskrænkning og Begrænsning var modnet baade i Regeringerne og i Folkenes Tanker. I første Række maatte Resultatet tilskrives Kellogg-Pagten. Snart kunde det første Skridt henimod Afrustning tages. Det vilde sikkert betyde et væsentligt Fremskridt. Hidtil havde Rustningsspørgsmaalet været rent indre, nu vilde det blive internationalt ordnet efter de Love, Staterne frivillig accepterer. Det første Skridt var det vanskeligste, de senere vilde vise sig uendelig lettere.